

Quan Déu et crida, li pots dir que no?

Dm, 27/10/2020 per Laura Mor

[Solvitur ambulando](#)

La frase no és meva. És d'un dels marrecs de casa. L'interrogant va caure a mig sopar. Són més freqüents les preguntes sobre tecnologia, el clàssic què costa aquella andròmina electrònica nova? O d'actualitat infantil: amb el coronavirus, vindran els Reis? O de temporada: puc anar amb pantalons curts ara que fa fred? Al capdavall, preguntes que demanen un criteri, per acabar conformant el seu.

En aquest cas, buscava calibrar si era raonable eludir un requeriment que arriba del Senyor del pis de dalt. Em va venir una imatge al cap, de quan els progenitors reclamem mesures urgents sobre els mitjons bruts deixats caure a mig passadís; i mentrestant, el subjecte es fa l'orni.

Els periodistes estem acostumats a que algunes preguntes caiguin en sac foradat. Però, és possible la desídia amb la vocació religiosa? La conversa venia d'aquí. Parlàvem dels monjos de Montserrat després d'una visita recent al Miracle. "Quan Déu et crida, li pots dir que no?", va dir el que ara té 9 anys. Amb altres paraules: està bé o no, fer-se el longuis amb Déu?

Aquest món està ple d'històries de gent que s'ha donat una treva. Més marge, perquè el pes de la pregunta pot arribar a ser desconcertant. Per feina, o amb l'excusa de la feina, en parlo sovint, de la crida a la vida religiosa o al sacerdoti. I amb moltes persones diferents. Puc aportar dades objectives i una pila de noms dels que van dir que sí. També n'hi ha un grapat que s'hi van decidir, i després han acabat en un altre lloc.

Tornem a la pregunta i al criteri. Em vaig ajudar del provincial dels claretians per seguir la conversa: "La vocació és tossuda", [deia fa uns dies](#) en **Ricard Costa-Jussà**. Vaja, que si un no és sord, la pregunta torna. Com un bumerang. Però per dins també pensava en l'experiència de **Cristina Kauffman**, que va sentir que Déu li deia "és l'última vegada que et crido".

Amb o sense ultimàtums, pagaria per ser dins del cap i del cor de la gent en aquest diàleg fonamental. Sí, et dono tota la meua vida. Disposa'n. Ui, mira, ara m'agafes en mal moment, parlem-ne demà. Tan real, com quotidià. Tan rotund, com misteriós. Tan bonic, com exigent. Hi ha qui ho llegeix com un abandonar-se a les raons del cor. Em sembla fascinant. Com la mateixa pregunta.